

(המש ממעמד 25)

„אם קורית תקלה כזו כשאתה לבדך למטה, זה לא לליכך נעים...“
„קיימות כמובן עוד תקלות נוספות, שאם אתה עם בן-זוג — הוא יכול להציל אותך או להזהיר אותך, אבל אם אתה לבד — אתה אבוד.“
„למרות זאת — קרו כמה פעמים מיקרים שירדתי למטה לבד.“

זילזול

בבטיחות

צ' ודגים, צנחנים, נהגי-מירוץ — נראים כהרפתקנים הסרי-אחריות כי עיני הציבור הרחב האמת היא שאנשים בבטיחות, הם יודעים שכללים אלה נועדו להבטיח את חייהם, ולמרות הדיעה הכל-לית, הם מעריכים מאוד את חייהם.
מה גרם לצוללן ותיק כמוטי להסתכן בצורה כליכך המורה?
מוטי משך בכתפיו: „יש מקרים שבן-הזוג איננו, חסר מישעה, אבל העבודה לא יכולה להכות, אם תשאיר אותה לא-גמור...“
רה, הים הירוק את הכל שם למטה, או אתה יורד, מפני שאם לא תרד — יפטרך אותך.“
האם גם צוללנים אחרים בק.צ.צ.א. יורדים לבדם?
„כן, אבל צריך לזכור, שזה לא מנהג, זה קורה רק במקרים מיוחדים.
בכלל, מצב הבטיחות בק.צ.צ.א. עם כל הליקויים שבו, הוא עדיין זהב, היסית למה שמתרחש במקומות אחרים בארץ, בישראל לא קיימים תיקני-בטיחות רש-מיים לצוללנים, לא משרד העבודה, ולא שום משרד ממשלתי אחר, לא מפקחים על תנאי-עבודתנו.“
מוטי גונן, לידי תל-אביב, בן 27 ואב לבת ובן, אהב תמיד את הים, לאחר שסיים בית-ספר ימי, התנדב לצה"ל בגיל 17 וחצי, שירת כצוללן בחיל-הים, לאחר השיחרור, ניסה פרק זמן לעבוד על ה-יבשה, היה ארבעה חודשים נהג בן-אחר, חזר לים: „הרעש שיגע אותי,

שחם, מנהל הבטיס-הימי באשקלון של „ק.צ.צ.א.“, האחראי שהנפט המגיע לאשקלון יועבר בשלום לאוניות.

הדגים שאני פוגש למטה לא מקשקים כמו הנוסעים, גם בן-הזוג שלי לא מדבר בשעת הצלילה, אני אוהב את השקט ש-שם.“

סודות

בחולות

ע שרת הצוללנים הצעירים של ק.צ.צ.א. הם החולייה העדינה והמורכ-בת שבאמצעותה מועבר הנפט, שהגיע ב-צינור מאילת, אל האוניות העוגנות בנמל אשקלון, הם המתחזקים ומפעילים את מערכת הצינורות שבתחתית הים — בכל מזג-אוויר, בגשם ובסערה, בחגים ובי-שבתות, כי הנפט צריך לזרום, לזרום תמיד.“

כבר הגישה למיתקן ק.צ.צ.א. באשקלון מכניסה אותך לאווירה מיוחדת, כביש צר, בודד, בין גבעות חול שוממות, לפתע, עמדת-ביקורת של הכביש, שומר מלווה בשני כלבי-ענק בודק את ניירותיך ב-קפדנות, מבקש בנוסף אישור טלפוני מ-המטה.
הבטיס הימי נראה כמו תפאורה מסרט של גיימס בונד, מיתקני-צינורות ומיכלים

מסובכים וענקיים, סירות-גומי, אמודאים, ציוד-צלילה, מנהל הבטיס, האחראי על תיפעולו ובטחונו, הוא אלוף-מישנה (מיל), מישאל שחם, אחד המפקדים הידועים ב-צה"ל, מישאל בן ה-61, לידי סג"ר ש-התפרסם כאחד מראשוני יחידה 101 ה-נודעה, היה במלחמת-השיחרור בין היתר, מפקד חטיבת גולני.
חקלאי ולוחם זה, הידוע גם כאיש איר-גון מבריק, הוא האחראי על כך שהנפט המגיע לאשקלון ימשיך בשלום את דרכו-הלאה לרחבי העולם: „כל העולם מת-עניין במיתקן שלנו.“ אומר הוא.

תקיפה

חופשית

ע ד אמודאי — העילית של צוות המיתקן — אומר שחם: „לצלול זו לא בעייה, כל אחד יכול לצלול, הבעייה היא לעלות בחזרה — בשלום.“
לשם כך, מסביר המנהל, קיים במיתקן

להקמת איגוד מקצועי של צוללנים: „יש צוללנים באבורדוס, באילת, בחברת-החשמל, במקומות אחרים, יש מקומות ש-ההפקרות שם נוראה, אפילו תאלחץ אין.“
אלא שההסתדרות, בימים אלה, עסוקה כנראה בנושאים מסעירים יותר, „האמוד-אים פנו לאברמוביץ?“ תמה השבוע דן עם-שלם, דוברו של אברמוביץ, „לא ידוע לי מאומה.“
טענות בבטיחות נוספות של גונן, להן מקשיב גם שחם בעניין:
● תא-הלחץ ממוקם רחוק מדי מהחוף — במרחק 15 דקות, לדעת גונן, הייב המיתקן להיות במרחק חמש דקות מהחוף, אולם ההנהלה סירבה לקרבו, משום שהוא מתקלקל מהר יותר על החוף.
● הצוללנים מקבלים מהחברה חליפות-צלילה וזולות, שמחירן כאלף ל"י האחת, והן אינן יעילות דיין בחורף, את החלי-פות היקרות יותר, העולות 2,500 ל"י ה-אחת, מסרבת החברה לספק לאמודאים, החיסכון איננו רק בהשקעה ההדד-פעמית, זו הוצאה שוטפת, מאחר שחליפה, גם

רביא ראש-צוות הצוללנים של „ק.צ.צ.א.“, גרשון לביא, בחברת ילדיו, חבריו בקומנדו-הנפט, אוהב לביא את עבודתו במעמיקס, ממעט לחשוב על העתיד.

מהסוג היקר, נשחתת אחרי שלושה עד שישה חודשי עבודה.

אותה עבודה,

משכורת שונה

ג ם התמורה שמקבלים הצוללנים עבור עבודתם נשמעת קצת צנועה יותר, כשמספר עליה מוטי: „יש לי חופ-שה שנתית של שבוע“, הוא מספר, „אבל אני עובד אצל קבלן, העובד בשביל ק.צ.צ.א. צוללנים שעובדים ישירות בשביל ק.צ.צ.א. נהנים מ-24 ימי-חופשה, גם ה-משכורת שלהם גבוהה יותר.
„אני, ראש צוות-צלילה, הרווחתי, נטו, כולל עבודה בשבתות וחגים: בדצמבר — 1,188 ל"י, בינואר — 1,555 ל"י, בפברואר — 1,293 ל"י, במרץ — 1,191 ל"י.“
עבור כל צלילה אני מקבל, בנוסף ל-משכורת, 25 ל"י, עבור שעת עבודה אני מקבל שש ל"י — ויש אמודאים שמקבלים ארבע וחצי ל"י, חצי משכרה של עוזר-רת.“

גרשון לביא, ראש צוות-הצוללנים של החברה עצמה — בניגוד לצוללנים המועס-קים על-ידי קבלן וינה לר — סותר את טענתו של גונן בדבר ריחוקו של תא-הלחץ, לדעתו, המרחק סביר.

אשר למשכורות, הוא מודה כי ששת האמודאים של ק.צ.צ.א. מקבלים כ-50% עד 200 ל"י לחודש יותר מאנשיו של לר, גם הוא מוכן לאשר כי צלל, בהודמנר-יות, לבדו, כשהיה צורך דחוף לסיים עבור-דה.

וגם הוא יודע שהעתיד, לגביו, מעורפל למדי: „אחרי גיל 40?“ הוא מתהרר ב-תשובה לשאלה, „אני מקווה שאקבל גיב-אחר, פה במיתקן.“

„חתמו איתך חוזה על כך? זה בטוח?“ „לא חתמו“, מודה גרשון, הוא אינו נראה מאושר ביותר, „אבל יש הסכם בעל-פה, הסכם ג'נטלמני.“

לאנשי קומנדו-הנפט, המסכנים חייהם כדי שהנפט ימשיך לזרום, לזרום, ללא תקלות, ללא הרף — זה מספיק.

במדינה

(המשך ממעמד 24)

הסיירים מסמכותם, הם גם סירבו להור-הות, כפי שהחוק מחייבם,
הסיירים אמנם עברו את העבירות — אולם החייל שילם את המחיר, סלטה-התפור-שלושה ימי-מעצר.
סיפור השבוע אוריון עה ההתי-פתחויות:

נסעתי בגיפם צבאי בדרך השלום, לי-כיוון הקרייה, לקחתי טרמפ קצין אחד, פתאום הופיע בפני הסייר גלייק, ואמר לי שאני צריך לפנות שמאלה, לא הבנתי מדוע והמשכתי לנסוע ישר.

הסייר עקב אחרי כל הזמן, בקרייה הוא ניסה להוציא אותי בכוח מהגיפ, שמרתי על העצבים שלי, ונסעתי הלאה, אחרי שירדתי מהגיפ, הסייר המשיך לעקוב אחרי בווספה, ועוד הזעיק שני סייר-רים נוספים.

כאילו פושע, ברחוב שפירא התלכשו עלי, גלייק פגע בי, ואז השבתי לו, לקחו אותי למיטרה, התנהגו איתי שמה, כאילו הייתי מי יודע איזה פושע, החזיקו אותי במעצר שלושה ימים, כי אילן לצורך חקירה, קצין אחד אמר לי שלא ישחרר אותי עד שלא ייצא הסייר שהיכיתי מבית-החולים.

גם הגירסה של המשטרה, כאילו שיש להחזיק אותי במעצר עד שישוחרר ה-סייר הפצוע מבית-החולים — היתה שקר, חבר שלי יצא מיד, באותו יום לבית-החולים איכילוב, וגילה שהסייר קיבל טי-פול ועזב את בית-החולים באותו יום.

רפואה

מלחמת עצבים

מאמצי-ענק מושקעים ב„איכילוב“

בהצלת חייו של תינוק ערבי

מחמד חמדגה איננו יודע זאת, אולם הוא נחשב לאישיות החשובה ביותר כי-יום במחלקה הניאורולוגית של בית-הח-הח-לים איכילוב התל-אביבי, הוא שוכב לו בתוך האינקובטור שלו, פג יחיד בכל רחבי הקומה החמישית, המלאה מבוגרים, אין זה פלא: גם מחלתו של מחמד בן-שלושת השבועות היא מיוחדת במינה, ניתוח אחרי ניתוח, הפג, בן להור-רים בירואיים תושבי עזה, נולד כשעצביו מתוץ לחוטי-השדרה, חמישה-שישה מק-רים כאלה מתרחשים ברחבי הארץ מדי שנה, הניתוח בהם, המבוצע תחת מיק-רוסקופ, מתקיים רק בהסכמת ההורים, בנייתוח כזה, מנסים הרופאים להכניס את העצבים בחזרה לחוט השדרה, כש-

התינוק הכרואי באינקובטור בודד בקומה החמישית

הניתוח הראשון מסתיים, מתבצע בחולה ניתוח שני, שנועד להעביר את הנוזלים שהתרכזו במוח לתוך חוטי-השדרה.
סיכויים אפסיים, מוחמד, שנולד ב-הריון גורמלי לחלוטין, הובא לאיכילוב שבע שעות לאחר לידתו, על-ידי רופא-עזתי בשם נעים אברגולה.
כל ניתוח כזה דורש אלפי לירות, צוות רופאים שלם, וטיפול מיוחד, למרות כל המאמצים, סיכוייו של מוחמד לעמוד על-